

PŘÍBĚH OBYČEJNÉHO ČLOVĚKA

Lidice. Už jenom to slovo ve mně v minulosti vyvolalo spoustu pocitů a vzpomínek. Domov, rodina, příroda, štěstí. Štěstí, které bylo uchováno a také odepřeno v nevelkém městečku nedaleko Prahy. Ukřičený, samozvaný pán A. H. mi zničil všechny moje naděje, sny a přání a vše se obrátilo vzhůru nohama.

Když se z nebe snesli poslové, aby vykonali odplatu na tyranovi a katovi českého národa, byly to naše Lidice, jež se měly stát pomstou za vykonaný čin. V noci z 9. na 10. června k nám přišli Němci. Byli jsme vyděšení, nic netušící a bezbranní. Cestu, na jejímž konci byla téměř jistá smrt, mám před očima dodnes. Selekcce. Trápení bez mužů a dětí. Kde jste?

Vlak, nevědomost, psi, dozorkyně a neustálé „Schnell! Schnell!“ Náš osud? Opravdu? Hrůza, zděšení, úzkost, panika. Domov je tábor! Krev, pot a slzy smíchané se strachem – naše denní zaměstnání. Vyzáblé, zubožené a umírající ženy pod dozorem bezcitných Němek. Již jsme nebyli lidé, ale pouze prachsprostá čísla. Tohle byla pravá realita. Realita, která už nemůže být změněna.

Po třech letech mučení a otročení probleskla zpráva, že se blíží konec války. Museli to vědět i naši „zaměstnavatelé“, neboť jsme se vydaly na dlouhý bezcílný pochod smrti. Vzpomínám si, že navzdory toho ve mně vzplanula malá jiskřička naděje, že se opět vrátím domů. Neustálá chůze, duševní samota a otupělost. Nekonečný proud vězňů jdoucí kolem nás na tom nebyl o nic líp. Ba dokonce ještě hůř. Ale přec! Něco zvláštního jenom měl. Měl dva ochotné človíčky, kteří mi dali radu k nezaplacení. Ještě téhož večera jsem utekla do lesa – má záchrana či čekárna na smrt? Se mnou tam byli další lidé rozhodnutí přežít a začít znovu.

Ráno kolem našeho úkrytu projela auta. Auta s jiným znakem než hákovým křížem. V tu chvíli mi spadl obrovský kámen ze srdce. Návrat domů! To jsem však netušila, co mě tam, v rodném kraji, čeká...

Vlasta Chrstošová, IX. třída, 2014/15